

Перекладач: Микола Бажан  
Джерело: 3 книги: Микола Бажан. Твори у чотирьох томах. Том III.  
Переклади. К.:Дніпро, 1975

Гроза пройшла. Розжарились жоржини  
Під райдужними відсвітами злив.  
Він вийшов в сад і по намиву глини  
Те яблуко ногою покотив.

В його очах, немов якесь видіння,  
Не падав, а палав і плив ренет,  
І тільки траєкторія падіння  
Накреслювалась, як тропа планет.

Та ось вона, розгадка! Ось відкрито  
Механіку світил правічних всіх!  
Так почалось колись творіння світу.  
Летючу зірку він схопити зміг.

І тої ж ночі, як усе ще спало,  
Як ще не знявся шум церков і шкіл,  
Не яблуко, а формула упала  
Із гілки світу на письмовий стіл.

Він так і скаже просто і незборно,  
Не зваживши на забобонів міць,  
Розтерши геть на думки дужих жорнах  
Сміття казок, гадок і небилиць.

І день настав. Зі слів його латині  
Про гравітацію небесних тіл,  
Дивуючись, дізнались люди нині:  
Йому на правду не забракло сил.

Він все сказав, аж до останніх літер,  
І витер піт з високого чола.  
Тоді ступив на кафедру пресвітер  
І розпочав промову спроквола,-

Казав про бога, цю первопричину  
Всіх рухів світу, всіх його сполук.  
Столітній, сірий, лисий, мов коліно.  
До Ньютона простяг худий п'ястук.

І раптом, губи викрививши сині,  
Він запитав, ущипливо і зло:  
— Тож яблуко у вас в саду осіннім  
З-під влади сил магнітних утекло?

О господи! Якого ж вітру повів  
Вас вимчав за межу небесних сфер?  
— Я думав,— Ньютон коротко відмовив.-  
Я звик до цього. Думав я, мій сер.